

Per un independentisme efectiu o representatiu?

written by Anna N. | 26 de juny de 2022

En la situació actual de desencís o d'impàs en què res i tot és clar, sorgeixen diferents hipòtesis sobre què hauria de fer l'independentisme en els **possibles escenaris** que es presenten, **sobretot electorals**.

El **quart espai** del qual es parla i que es diu que no està ocupat porta molta cua i pot dur a confusió i a tergiversacions o, si més no, a discursos no del tot fidedignes. És a dir, per una banda, certes veus del nou Secretariat de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) fan referència a una llista cívica de la qual ja hi havia hagut rumors en l'anterior mandat.

Quin és aquest espai? **El de l'independentisme efectiu o "unilateral" que seria el mateix? Alguns partits ja han defensat aquesta línia** i no han tingut bona acollida per part de la ciutadania: per ser massa radicals o trencadors i rebutjats per un sector majoritari del poble català i dels partits polítics. No per ser "minoritaris" (pel que fa a vots obtinguts en comicis, no pel que fa a posicionaments i opinions no reconegudes) han de ser menystinguts, ja que molts han tingut un paper molt important històricament parlant i altres han empès i desafiat els poders tàctics posant en evidència els jocs de poder i patint-ne –com no també– les conseqüències. No ens enganyem: el poc suport rebut, electoralment parlant, i un sector crític punyent, després de combatre'ls sota diferents tàctiques, no ha aconseguit eliminar-los si bé podríem dir que per ser alternatius o escissions de partits preexistents, entre altres raons, s'han vist relegats a un segon pla, en l'àmbit extraparlamentari però que cal tenir en compte com a grup d'opinió, amb un pes programàtic, de campanyes de calada i com a aliats al

moviment: entre altres, ens referim, respectivament, a Estat Català, Solidaritat Catalana per la Independència i Demòcrates, que en els darrers deu anys han dut a terme iniciatives –conjuntament i per separat– iniciatives que han intentat arrossegar els partits tradicionals i que han estat “pervertides” o “utilitzades”.

Davant de la frustració i aparent renúncia o canvi d'enfocament i vist el fracàs –ja anunciat– de la taula de negociació i els indults que pengen d'un fil i no deixen de ser un xantatge més de l'Estat espanyol, optar per un **vot de confiança que aplegui aquestes forces podria ser una alternativa? Una altra opció la trobem en les llistes obertes que atorguen a la ciutadania un major protagonisme i aportant un valor participatiu** que pot aportar noves cares i regeneració democràtica al Procés; alhora, cal també valorar el possible perill derivat de fer guanyar a personal no professionalitzat que caldria que rebés el suport d'especialistes en els diversos sectors de l'actuació pública. Citem l'exemple del moviment Primàries que es defineix com a “proposta com a moviment transversal d'aplec de candidats i candidatures, apartidistes, alliberats de prejudicis i amb els objectius clars que defensen les nostres ponències i posicionaments votats pel conjunt”. Si bé el 2019, no va obtenir resultats suficients per a marcar una nova tendència o influir en els municipis on es presentaren, continua en marxa i cal restar a l'expectativa. La llista cívica de l'ANC podria ser també un projecte paral·lel, que fins i tot podrien fins i tot convergir si bé en comicis anteriors –tot i la temptativa– es va veure forçada a mantenir-s'hi desvinculada per la pressió dels partits autonomistes.

Com sempre i inherentment, en ambdós casos, el perill o possible problema són les ànsies de poder i de protagonisme contrari als interessos de país; també les lluites de poder entre els seus membres quan aquests formen part de partits polítics i, sobretot, quan s'hi fiquen membres dels partits

independentistes tradicionals que volen fer prevaldre la seva política de partit en contra d'una política transversal de país. Hem d'aprendre dels errors i han de fer que ens enriqueixin i aportin aprenentatge, si no, què?

Fins i tot, si es plantejessin ambdues opcions al marge dels partits, potser caldria negociar i veure si és possible que s'arribés a un acord estratègic quant a àmbit d'actuació o fusió de personal d'ambdós moviments, en l'àmbit territorial, en una coalició externa en què convergissin o aportessin més força al moviment independentista.

Si llegim diferents rotatius digitals, plantegen diferents escenaris i també el risc que podria representar que l'ANC canviés de naturalesa o es "fiqués en política" (com si no hi fos). Per una banda, hi ha opinions que hi són contràries per la polarització actual de la política catalana, que no deixaria de ser també conseqüència natural de la situació política general a casa nostra. Els interessos de partit és una realitat en partits majoritaris o que gaudeixen de majories també en el temps i que es resisteixen a perdre privilegis adquirits en funció dels respectius càrrecs; és per això que sembla que "[Confrontar-se amb les opcions independentistes existents](#)" no hauria de ser la manera, vist com es van desenvolupant els esdeveniments i les lluites de poder i entre partits que estan malbaratant el poc autogovern que tenim i que fa que siguem la riota a Espanya i arreu, de tal manera que no ens prenguin seriosament i faltin sistemàticament i desproporcionada als nostres drets nacionals, cívics i constitucionals, fins i tot podríem dir en part. Per altra banda, hi ha un corrent curiós i que sembla que vingui de sectors i publicacions pro ERC, Junts i CUP, que al·leguen la possibilitat que entre les forces extraparlamentàries s'hi coli l'extrema dreta independentista catalana... o es refereixen a tots aquells independentistes que no són o no donen suport a aquestes tres forces? El plantejament ha de ser el mateix: si es tenen en compte els

representants com a persones o com a polítics d'un partit. I això de què depèn: de si ha votat a una formació o altra, a la fidelitat al partit del qual es sigui membre?

El punt de discòrdia és sempre en el concepte de "totalitat": tothom hauria d'estar d'acord amb el programa o cada programa perquè, altra vegada, no es repeteixin programes, manifestos, proclames que siguin acords de mínims que no duguin enlloc i que tots els membres de les candidatures d'una mateixa plataforma han d'estar d'acord amb els preceptes que en defineixin el posicionament. A més, què es considera per "extrema dreta independentista"? (perquè les falses i interessades atribucions a tots o part dels sectors independentistes, des de fora i des de dins mateix, és una constant). I per què això implicaria silenciar la "resta" de programa quan la mobilització ciutadana és ja una activitat que no està renyida amb l'activitat parlamentària?

El que sí que està bastant clar és que l'extrema dreta espanyola i tots els partits unionistes d'esquerres i de dretes espanyols volen el mateix en aquest sentit i estan alineats al mateix costat en contra nostre. Fer un contrapès, en el cas de forces independentistes minoritàries que es possessin d'acord a dur a terme una política més atrevida que la del govern autonomista català no està contemplat? Per què? Per no fer perdre l'espai als partits tradicionals, més aviat. ¿Per què la coordinació de la societat civil i l'organització del Moviment Popular Independentista on les organitzacions civils, sindicals i universitàries que treballen per l'alliberament nacional hi siguin presents no pot ser compatible amb l'opció a arribar al Parlament? Aquí teniu un dels molts **debats sobre el tema:** [República TV](#) i [Espais de Diumenge](#).

També hauríem de tenir clar és que només una defensa ferma sense cedir a xantatges, que sempre estan subjectes al que pugui passar a l'endemà, i que fan ballar la llei i els terminis com més els convé, pot definir el camí a seguir i que

la llengua és intocable. Els factors de context, externs, que en depenen poden variar, els agents interns també. Fent el mateix s'aconsegueix el de sempre: si això no ho fan els partits parlamentaris que tenen majoria, per què no donar l'oportunitat a alternatives que si més no serien això i no el mateix de sempre? Algun dia ha d'arribar el moment, us sembla bé? El que crec que convé és una aliança entre forces o persones amb un acord programàtic al qual es mantinguin fidels.

Dos apunts per reflexionar: per què no diverses candidatures no tradicionals que facin trencar la inèrcia estàtica de la política tradicional catalana i el tacticisme o manca de fulls de ruta clars que puguin col·laborar *a posteriori*? La màfia unionista sempre va de bracet. Tant la inacció per part del govern català com la inacció del govern espanyol juguem en contra nostra perquè sempre hi sortim perdent.